

1) **Mishna, Berakhot 4:1**

מתני' תפלת השחר עד חצות. רבי יהודה אומר: עד ארבע שעות. תפלת המנחה עד הערב, רבי יהודה אומר: עד פלג המנחה. תפלת הערב אין לה קבע. ושל מוספים כל היום, רבי יהודה אומר: עד שבע שעות.

The morning prayer may be recited until noon. Rabbi Yehuda says: until four hours [after sunrise]. The afternoon prayer may be recited until the evening. Rabbi Yehuda says: until the midpoint of the afternoon. The evening prayer is not fixed. The additional prayer may be recited all day. Rabbi Yehuda says: until seven hours [after sunrise].

2) **Babylonian Talmud, Berakhot 27b**

תפלת הערב אין לה קבע. מאי אין לה קבע? אילימא דאי בעי מצלי כוליה ליליא - ליתני תפלת הערב כל הלילה! אלא מאי אין לה קבע? כמאן דאמר: תפלת ערבית רשות. דאמר רב יהודה אמר שמואל: תפלת ערבית, רבן גמליאל אומר: חובה, רבי יהושע אומר: רשות. אמר אביי: הלכה כדברי האומר חובה. ורבא אמר: הלכה כדברי האומר רשות.

'The evening prayer is not fixed.' What is the meaning of is not fixed? If you say that if one wishes, they may pray throughout the night, then let the mishna teach: The evening prayer may be recited throughout the night. Rather, what is the meaning of not fixed? It is in accordance with the one who said: The evening prayer is optional. As Rav Yehuda said that Shmuel said with regard to the evening prayer. Rabban Gamliel says: It is obligatory. Rabbi Yehoshua says: It is optional. Abaye said: The *halakha* is in accordance with the statement of the one who said, obligatory. Rava said: The *halakha* is in accordance with the statement of the one who said, optional.

3) **R. Sherira Gaon (10th cent), Otzar ha-Geeonim (B.M. Lewin), Berakhot 27b**

ודאמר חובה היא, הכי אמר, דמאן דלא עביד לה קאים בעון. ולהכי קרי לה חובה, שחייבין עליה עון. ומאן דאמר רשות, הכי קאמר, מצוה שהרשות בה לאדם - אי ניחא ליה בשכר, עביד ליה וקני ליה. ואם לאו, אבד שכר ואין עליו עון.

And the opinion saying *hovah*, says thusly, that the one who does not perform it stands in sin. And for this it is called *hovah*, that one is accountable for a sin. And the opinion saying *reshut*, this is what it says, a commandment in which the authority comes to the individual - if one wants reward, one performs it and earns reward. If not, one misses the reward and one bears no sin.

4) **Maimonides (12th cent), Mishneh Torah, Laws of Prayer 1:6**

וכן התקינו שיהא אדם מתפלל תפלה אחת בלילה שהרי איברי תמיד של בין הערבים מתעכלין והולכין כל הלילה שנאמר (ויקרא ו ב) "היא העלה" וגו', כענין שנאמר (תהילים נה יח) "ערב ובקר וצהרים אשיחה ואהמה וישמע קולי". ואין תפלת ערבית חובה כתפלת שחרית ומנחה. ואף על פי כן נהגו כל ישראל בכל מקומות מושבותיהם להתפלל ערבית וקבלוה עליהם כתפלת חובה.

They also instituted a prayer to be recited at night, since the limbs of the daily afternoon offering could be burnt the whole night, as [Leviticus 6:2] states: "The burnt offering [shall remain on the altar hearth all night until morning]." In this vein, [Psalms 55:18] states: "In the evening, morning and afternoon I will speak and cry aloud, and God will hear my voice."

The Evening Prayer is not obligatory, as are the morning and afternoon prayers. Nevertheless, the Jewish people, in all the places that they have settled, are accustomed to recite the evening prayer and have accepted it upon themselves as an obligatory prayer.

5) **Maimonides, *Mishneh Torah, Laws of Prayer 10:6***

מי שנסתפק לו אם התפלל אם לא התפלל אינו חוזר ומתפלל אלא אם כן מתפלל תפלה זו על דעת שהיא נדבה, שאם רצה יחיד להתפלל כל היום תפלת נדבה יתפלל, מי שהיה עומד בתפלה ונזכר שכבר התפלל פוסק ואפילו באמצע ברכה, ואם היתה תפלת ערבית אינו פוסק שלא התפלל אותה מתחילה אלא על דעת שאינה חובה.

One to whom it is uncertain if they prayed or not, does not go back and pray unless one prayed the prayer as voluntary for one may recite voluntary prayers throughout the entire day. One who was standing in prayer and remembered having already prayed, stops even in the middle of a blessing; but if it was the evening prayer, one does not stop, for at the outset one prayed it with the awareness that it is not a requirement.

6) **R. Hayyim Soloveitchik, *Hiddushei Rabbeinu Haim Ha-Levi, 1936, Laws of Prayer 10:6***

ולדעת הרמב"ם צ"ל דהא דחובה ונדבה לא מצטרפי הוא משום דהן חלוקין בעצם החפצא של תפלה, דזו תפלת חובה וזו תפלת נדבה. וערבית דין רשות ונדבה עלה, והא דקבעוה לחובה פירושו שקבעו חובה על עצמן להתפלל תפלת רשות ונדבה, אבל התפלה בעצמותה נדבה ורשות היא, כיון דבעיקר תקנת וחובת תפילה אינה רק רשות ונדבה. וע"כ שפיר פסק הרמב"ם דערבית הואיל והיא בעצמותה רשות ונדבה מצטרפת עם תפלת נדבה דחד מינא נינהו, שארי תפלות דהויין חובה בעיקר מילתייהו הויין תרי מיני ולא מצטרפי עם נדבה.

And according to the opinion of Maimonides, one must say that obligatory and voluntary prayers are varied in their very essence as prayer. The evening prayer is voluntary and has the status of *nedava*, and that which we established it as an obligation, the meaning is that they established an obligation upon themselves to pray an involuntary and *nedava* prayer, for the essential decree and obligation is only voluntary and a *nedava*.

As such, Maimonides' ruling is consistent, for the evening prayer is essentially voluntary and a *nedava* so it naturally doubles as a *nedava* (in the case where one already recited the evening prayer) for they are one and the same. The other prayers which are obligatory in their essence, though, cannot double as a *nedava* for they are two altogether different things.

7) **Yaakov Katz, "Alterations in the Time of the Evening Service": An Example of the Interrelationship between Religious Custom, Halacha and their Social Background, 1970**

נחלקו תנאים ואמוראים אם תפילת ערבית חובה או רשות (ברכות כ"ז, ע"ב) מה שאין כן תפילת שחרית ומנחה שלא הועלה ספק לגביהן שהן חובה. סברה מתקבלת על הדעת היא שההבדל נובע מן השוני במוצא המקורי של התפילות. שחרית ומנחה היו קשורות מעיקרן לפלולחן שבבית המקדש. הכהנים ערכו תפילה בהמשך העבודה והקהל כיוון את תפילתו לזמן הקרבת הקרבן (או להקטרת הקטורת). ואילו תפילת מעריב נבעה מן הצורך האנושי הפשוט להתפלל עם חילוף הזמנים, רדת היום וכניסת הלילה. ונראה כדעת החוקרים כי תפילת מעריב לא היתה מעיקרה אלא תפילת יחיד.

The Tannaim and Amoraim argued whether the evening prayer is obligatory or volitional, as opposed to the morning and afternoon prayers about which no doubt has been raised that they are obligatory. A reasonable assumption is that the difference stems from the difference in the origin of the prayers. The morning and afternoon prayers were fundamentally connected to the liturgy in the Temple. The priests held a prayer over the course of their work, and the public directed their prayer to the timing of the sacrifices (or the incense). But the evening prayer, arose from the simple human need to pray with the passage of time, the setting of the day and

the entrance of the night. And it seems in accordance with the opinion of scholars that the evening prayer was originally only an individual's prayer.

rabbi@columbia.edu